

Bom haj Bóh!

Sy-li spěwał,
Pilne dělał,
Strowja će
Swójny statok
A twój swjalok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar měrny
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dźelaš
Wśedne dny;
Dzén pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njehes mana
Njeh či khmana
Ziwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew će! F.

Sserbske njeđelske lopjeno.

Wudawa ho kóždu žobotu w Sámojerje z Smicjichcerni w Budyschinje a placzi schtwórtletniye 1,50 hr. s portom.

Nowe lěto.

Qul. 2, 21.

A jako ho wóžom dnjow dopjeliñsche, so by to džeczo wobrane bylo: bě jeho mieno narjekujene Jeſuš.

To je to najkrótschihe ſczenje, kotrež mamu a tola s dobom najwobſcherniſche, wſchako wobſanuje čaž a wěčnoſcz. Wono rěči wo čažu a jeho ſachodnoſci a wo tym, kif je s wěčnoſce pſchischol a do wěčnoſce a jeje ſbóžnoſce wjeſcz chze. Tehodla je s dobom najpſchihodniſche ſłowo ſa dženñiſchi džen, nowe lěto.

Wóžom dnjow ſu hižom ſažo ſaſchle, ſo jandželjo nam narod naſcheho ſbóžnika s nowa pſchipowjedachu, ſo ſažo w ežitnym ežichim wjeſzelu, kafkež hewak na ſemi ho njenamaka, hody ſwjeczicž možachmy. Kaf rucze je ho tež tutón čaž minyl! Ale hdýž je tež ſwjedžen ſo minyl, dar ſwjedženja dyrbi nam wostacž. Jeſuš bu mieno teho džecza narjekujene, kif ſo w Božej nožu běſche narodžilo. Jego mieno ſteji wjſche durjow tež noweho lěta.

Dženža je tež hižom ſažo lěto ſaſchlo ſe wſchitkimi ſwojimi wjele staroſčemi, ſe ſwojim wſchelkym dželom a wſchelkej bolescu, ale tež s tej hnadi, kotruž je nam Bóh w nim s nowa podawał, da-li Bóh niz podarmo podawał. Wulki džel naſcheho ſachodneho ſiwenjenja je s nim ſažo ſo minyl, wſchitzu ſu s nim wulku kročzel wěčnoſci napſcheczivo čzinili. A hdýž wſchitzu ſprawni ežlowjekojo ſtajnje s wěſtej bojosegu do noweho lěta ſtupja, dha čzinja to pod nětežiſchi mi ſrudnymi wobſtejnosciami hakle prawje. Kaf wjele dobreho, kaf wjele wot teho, ſchtož nam je ſube a drohe bylo, je ſańdžene lěto pſchi ſwojim dželenju ſe ſobu do rowa ſachodnoſce torbał ſa pſhezo. Budže minjene lěto tež to ſte,

kotrež poňledne lěta nam ſu pſchinjeſké, ſe ſobu pohrjebacž, abo budže toſame dale roſež a pſchiberačž? Budže prawy Bóh nam dale ſo hněwacž a naž khostacž? Pſchetož khosti inje, prawe khostanje běſche wſchitko, ſchtož je na naž pſchischlo, to njecham, to njeckměny ſebi ſamjeſčecž. Tež najlepſchi w naſchim lindu, kif kſcheczijenjo bycž chyžhu, běchu lěni a ſasparni ſo ſčinili w ſwojej wěrje a kſcheczijanskim ſiwenjenju, njeſzu wjazy tu ſhrobloſcz namakali, ſwojeho Čenjeſa ſjawnje pſchedewſchém ſwětom pójnacž, ſu je ſwojim ujelčenjom jeho ſapreli. Abo budže Bóh w nowym lěci ſapoczecž ſažo nam hnadny bycž a nam ſwoje milo wobſicžo ſažo pſchiwobrocžicž? To ſu praschenja, kif ſo runje, hdýž lěta ſo minu, wótſe poſběhnu. Wěſče móže nam kóždy džen ſwacž, ſchtož ſmy hacž dotal měli a něchtu nowe pſchinjeſké. Alle čim wjetſcha kročzel je, kotruž čzinim — a nowe lěto je wulka kročzel — čimi wjazy móže ſo nam tola wſacž abo s nowa dariež. A to najwjetſche je Boži hněw a Boža hnada. Tutu hnadi wuproſchmi ſebi tehodla s horzej wutrobu.

Pſcheměnjenje lětow dopomina naž móznischo hacž wſchitko druhé na ſachodnoſcz a kniežominoſcz naſcheho čaža a ſiwenjenja. Para je, kif ſo rucze do powětra ſhubi, wono ſo rucze minje, jako býchmy precž leczeli a ſ tym wſchitko, ſchtož ſo nam w ežaknoſce dostawa. Ta preduja nam naležne čzi lubi, kif ſu w běhu ſańdženeho lěta naž dyrbjeli wopuſcheziež. Kaf rucze je jich ſiwenjenje precž ſhwatało! hdýž ſu požohnowane hodžiny wostale, kotrež ſmy ſ nim hromadže měli w rjanym towarſtwie! Jenož dopomnjeſče na nich a jich luboſcz na jich towarſtvo a jich pomož je nam wostale. To preduje nam ſame naſche ſiwenjenje, kif je hižo ſažo zjle lěto pſchiberało a ſ tym kónzej ſo dale pſchiblizowało je. Kaf dha, hdý by to poſlednie lěto bylo, kotrež

dženja ſapoežnjem! Duž dha wukupny krótki čaž, kiž nam znano hiſcheze wostanie, cžim ſwěrniſcho. Pschetož nimo je nimo. Ženje bo ſažo njewróči, ſchtož bo ſhubilo je. Tehodla njeponiſtymy ſtwoju wtrobu na ſemſke, kaž to w naſchim čažu jich wjele hiſcheze wjele bóle cžini hacž prjedh; tehodla njeſkoržmy tež, hdyž bo nam něſhto woſnije, ſchtož nam ſube je, kaž býchmy to najlěpsche ſhubili. Sachodne, knicžomne je tola wſchitko. A hōnoſcz na tola jenož, ſchtož wostanie, wěčnje wostanie. Tehodla wuziwaſmy krótki čaž mudeře, pvtajmy pſched wſchém, ſchtož wěčnje wostanie a nam do ſbózneje wěčnoſče pomha. A to je tón, kotrehož njenou dženja bu narjetnjene.

Jesuš, to je pomožnik a ſbóznik. Wón wostanie ſonžam wěčera kaž dženja a do wěčnoſče. A tak nuſnje trjebamy pomožnika, dokelž tak ſlabi ſm, ſo ſebi ſami pomhač njemóžemy. Č tak ſlabi ſm woſebje w nětežiſche wulkej nuſy! Kaf pvtam pomož, dokelž ſebi ſami pomhač njemóžemy, dokelž nichtón nam pomhač njecha, wſchitzy nuſu naſchego luda wuziwaju, naſ ſchetož hubjeniſch cžiniež. Kaf nuſnje trjebamy pomožnika w naſchej ſintkownej, duchownej nuſy, kotaž hiſcheze wjetſcha je hacž ſwonkowna. Wſchako je naſch lud hluboko pamyl a ſ džela kaž džiwy. Kózdy dženj nam ſa to naſtrožaze wopokaſma ſ hromadami pſchinjeſe. Hdyž ſm pſchihli! Nichtón njebudžiſche ſebi myſliš, ſo tak hluboko pamyež móžemy. Dha poſkiezi ſo nam dženja pſchi ſpoežatku noweho lěta. Jesuš jako prawy pomožnik. Tajki je wón a jenož wón, dokelž wo nim placzi: wón budže ſwoj lud ſbózny ſeziniež wot jeho hréchow, dokelž naſch wumogniſ je. Duž woſnije naſezežche brěmo wot naſ: winu. Se ſlym, ujemernym ſwědomiom njemóž nichtón ſ wjeſeloſczi ſwoje dželo dokonjecz. Kaf dyrbi naſ hakle wina, kotaž pſched Bohom mamy, wobezežowacž, naſchu wjeſeloſež ſkaſhež, naſche dželo nam czežke cžiniež, ſo jo jenož w pocze ſtwojeho wobličja cžiniež móžemy, puež do noweho lěta jenož ſ wulkej bojoſežu naſtupimy. Se ſwojej winu pſched Bohom nježmemy, a ujemóžemy ſwojej woži ſ wjeſeloſczi poſběhnyež k Bohu. Pſches Jesuša mamy wodacže winy. Duž móžemy, hdyž jeho we wtrobie mamy, ſ lóhkej wtrobu nowy puež naſtupicž, wjele ſkerje tež czežke na ſo wſacž, kiž znano w nowym lěcze na naſ čaka, a dyrbiale tuto lěto naſche poſlednje byč, ſ troſchtinje, tež do wěčnoſče naſtupicž. Jesuš naſch pomožnik, pschetož wón je naſch wumogniſ. — Wón móže pak tež wo ſebi prajiež: ja ſm tó u khléb teho žiwenja. Wón, kiž je ſchtwórtu proſtu nam dał, je tež jej to ſhubjenje dał: ja czož wý Wótza proſhyež budžecze w mojim njenienje, to budže wón wam dacž. Hdyž prawje wo wſchědu khléb proſhyež budžem, budže wón nam tež tón dacž. Wón, kiž něhdyn ſ luteje ſmilnoſče ſ někotrymi poſrutami 4000 cžlowjekow nažyciſche, móže nětko jako poňvihen ſakle prawje ſe ſnadnymi ſredkami naſ nažyciž, ſo wſchitzy nažyczeni budža. Kajki troſcht je tež to ſa naſ w tutym naſchim čažu wulkeje nuſy! Ale cžlowjek ujeje wſchak žiwy wyt khléba ſameho, khléb žiwenja chze dacž, khléb, kiž wtrobu poſylnuje, ſ nowym duchownym žiwenjom napjeliuje a ju pſchi prawej ſtrwoſeži ſdzerži, to je jeho drohe ſtovo. Bože ſtovo je jeho duſhu poſylnito a jeho ſdzeržalo, jako w puſežinje ſo 40 dnjow požčeſche. Wono ma možy doſež, tež naſchu duſhu nažyciž, ſo ſaneho ſrudneho ſonza njenamaka. A Jesuš ujeponodaſa jenož khléb žiwenja, wón ſam je khléb žiwenja. Schtóž moje cželo je a piye moju krey, tón ma prawu jědž a wěčne žiwenje. Duž ſ nim njebudžem tradač ani ſonž wſacž, ſamo hdy by nuſa hiſcheze dale pſchiberaſa.

Jesuš tón prawy pomožnik. Pschetož wón je tež ta wěrnoſcz. Hdyž je naſch lud do tajkeho wulkeho hubjeniſta pſchihol, je to ſ wulkeho džela tež ſobu ſawinowaſa ſa, ta žaſoſna, žadkaſa,

ſtajniſe woſpjetowanſa ſa naſchich ujeſtcheczelow, ale runje tak derje tež ſa tež ſrudnych ſchęjuwarjow w naſchim ludu, ſ fotrymiž ſu jich wjele w naſchim ludu ſažlepjeli a woblaſnil. ſa je pſchetož žorlo hubjeniſta. Chrystus chze nam poſkaſacž, ſchto woprawdze k naſhemu měrej ſo hodži a nam ſbože a hōnoſcz pſchinjeſe. A jenož wón to móže jako wěčna wěrnoſcz. Na njeho požluchajmy. Potom k hanibje njebudžem. — A tak je ſa naſ tež tón puež a móže nam prawy puež poſkaſacž pſches wſchu cžemnoſež a wſchitke czežkoty, kiž naſ znano trjechicž dyrbja, pſches wſchitke ſz a njewernoſež, ſ fotrymiž cžlowjekojo nam uapſchecziwo ſtupja, pſches wſchě ſachodnoſče a wſchitke bludy, w fotrychž ſami jecži ſm.

Duž pak tež jemu nětko ſo ſažo pſchivobrocžmy ſ zylej wtrobu. Wón dyrbi ſo nam ſažo to najwyschſche, najdrožſche ſo ſeziniež, tak drohi, ſo jeho ſebi pſched nicžo wſacž njeſdawany, pſches žane pſchiflodženie, pſches žane naręčenie, pſches žane hidženje, žane pſchecžehanje; tak drohi, ſo tež ſebi ſwěrinu, jeho ſjawnje poſnaež tež pſched wſchitkimi hanjerem, wſchitkimi hidžeremi, wſchitkimi ujeſtcheczelemi, kiž naſ tehodla hychu chyli pſchecžehacž a nam ſchluſu naſziniež; tak drohi, ſo jeho dla tež, jeſli nuſne, wſchitko woprujemy, ſwonkowny měr, pjenjeſh a ſubla, dokelž wón nam wjazy winoſty je hacž wſchö ſemſke. Rjez dyrbim woprawdze móz: hdyž ja jeno tebje mam, dha ja wo ničo druhe njerodžu. Potom budžem ſches ujeho ſwět ſažo w prawym ſwětle a naſch pſchichod a pſchichod naſchego luda w jaſniſchim, pſchecželiuſchim ſwětle wohladacž a widzecž. Wſchak je wón prawy wodžet pſches nowe lěto, prawe wokſchewjenje w nowym lěcze, prawy pomožnik we wſchitkých wuſkoſežach a ſtrachach, kiž naſ potrjehiež móža. Potom budža tež ſa naſch a naſch lud ſ nowym lětom nowe rānsche ſerja ſwitacž. Duž proſhmy jeho:

Jesu přjedy dži
Nam tu na ſemi;
Njedaj ſo nam doſho ſomdziež
A tho nadn'ho čaža ſlomdziež.
Wjedž naſ ſa rutu
K Wótzej do domu.

Anjeze my cže ujeſtcheczimy, khiba ſo naſ požohnujesč. Hamjen.

W. w B.

E Z U S nad nowym lětom

je ſlónzo a ſchlit (Pſ. 84, 12.)

— jeho ſlědowarjam —

na puež, pſches cžerpuje, do ſražnoſče.

Hdyž: Kaf rjenje ſwěczi ſerniežka ſe.

Do lěta jaſni noweho
nam ſ njebeſh jaſnie ſlónzo ſo
— to měno ſbóznikowe.

Njech Jesuš naſ dže pſchewodža
do njeſnateho pſchichoda;
je to wſchak lěto nowe!

— Stanjež, cžahnyež ſ
ſa nimi chzem, ſo pſchindžem
ſ boja wſchěho
do poſkoja njebeſkeho.

Cžer žiwenja pſches cžernje dže;
pak Jesuš mile troſchtuje
wſchěch ſlědowarjow ſwojich.
Duž jemu, duſha, dowěk ſo

pod jeho schitom kroczejo;
wón knjes je puczow twojich!
Szwerna, měra
džerž ho k njemu a wér jemu;
wón eže suaje,
dokelž jeho szwera traje!

Wot naroda do naroda
wschak Jezuš swojich pochylija;
ho jažni imeno jeho
jim jako szlónzo živjenja,
jich kryje kaž schkit dobýča,
kaž pošicja ho s njeho.

— Hladacž, žadacž
hej džé chzemy, kotsiž džemy
i nim tak po nim

— psches zmjerę do sbóžnoſe ſa nim

M. U.

Pomhaj Bóh!

Pomhaj Bóh Wam do nowego lěta! tak žmij Waž, Wy lubi ežitarjo, lube ežitariki, stromili do tuteho lěta 1920, jo s Božej pomozu nastupimy. Wjescziny je nam pomhal psches tuto lěto 1920! Duž, hdyž nět̄ ho koneča, dajmy knjezej wjesczinymu džak a khowilbu, so je s nami byl! Hdyž tak ho s wutrobu jemu ſa wšcho, tež to džiwne, ežežke, njeſroſymkiwe džakowac̄ mōžemy, njebudž my ſyfni a ſrudni na mjeſh stareho a nowego lěta, njech je tež tutón ežak tak ežežki ežak a ežemno psched nam; ně, my budžemy ſebi wěſci, so tón, kaž je pomhal nam, nam tež dženka pomha. A w tutej wěſtoſeži ſvěhamy potom ruzh ſtěnnej a wutrobu ho modlaži doměřimy k njemu, ſwojemu Bohu, proſho wo ſbožowne nowe lěto, kaſtež ruije nom a naſhemu ſudej trěbne a tak jene ſbožowne nowe lěto. A tak pschiwotam Wam, lube ežitarjo, lube ežitariki: Pomhaj Bóh Wam do nowego lěta 1921! Wam pschejo ſbožowne, Johnowane nowe lěto!

Wótcze naſch, kaž by w njeſjeſach . . .

(Pofraczowanje.)

Schtó je, jako Bože džeczo, polne Bože kraleſtwo ſhouil. Kajka hnada, ſbože, dobrota, haj kajka ſbóžnoſež to je, byc̄ měſčezan tuteho Božeho kraleſwa, tón nježmē tola jenu ſam ſa ho wobkhowac̄, we ſebiežiwoſeži ho teho jenož ſam wjeſelicž. Ně; tón ujemóže hinal, hacž ſo wſchě ſwoje možy napina k temu, we luboſeži naſožowac̄ wšcho, ſchtož by tutym k temu ſlužilo, ſo ſu woni tež dželomni hnady tuteho bójſkeho ſchitowanja, tuteje luboſež a pomozy, a wſchěho teho, ſchtož w Božim kraleſtwje Bože džeczi we połnej měrje wobkhowac̄, a ežežko ho woni pschezo wjeſzela wot młodoscze hacž do ſbóžneho ſkončenja, haj, ſchtož je jako wěczna ſbóžnoſež jich dōnt we kraleſtwje wěczneje kraſnoſeži w njeſjeſach. Quby bratsje, luba ſotra, ja ſo nadžijam, ſo tebje twoja ſhoroscež, czećpjenje, ſchiz wó pschiindzenje a roſſchérjenje Božeho kraleſwa ho modlicž, — a ſobu dželac̄. — Ja ſnajach jenu wobſtrarnu, dolhe lěta ſlepú ſchesczijansku herbſku ſobu ſotra, ſotraž niz jenož ſe ſwojimi modlitwami a woporami ſa roſſchérjenje Božeho kraleſwa ſwěru a rady je dželala, — ſa ſnutekowne a ſwonkowne miſiontwo —, ale kaž je tež ſe ſwojim ſchizom, kaž je ſegetpnie njeſla, a ſe ſwojim

Sa nowe lěto manu pat tež ſam ſaſgo, to je ſa naſche ſopjeńko a tak ſaſgo ſa naſch zylk herbſki lid, jene pscheče, to mjeñjy, ſo by ta wulka naſladna woſzada ežitarjow naſcheho ſopjeńka „Pomhaj Bóh“ koſila a na nowych ežitarjach a ežitarach nabyla a poſhiberała a ſi tym ho herbſki ſchesczijanski duch mjes nami hajil. — ſu tola tež hiſcheze woſzady a wſh a ſwojby woſebje wjetſe bursze ſwójby, kořež hiſcheze do tuteje woſzady ujeſkluſcheja! — Mjetřebanu ſo tola bojeež, ſo jednu abo druhu naſchich lubych ežitarjow abo ežitarioru ſi tuteje woſzady naſcheho „Pomhaj Bóh“ wuſtipja ſnadž těje ſetneje plæžiſu dla. Wona je jara ſnadniſhka a kladuſhka poſhi wſchej wulkej drohovže a njeſaruna papjernu a dželo. A hdyž ſebi ſennu plæžiſu na te 4 ſchitworečlēta roſdželis, trjebaſch kóždu ſas jenož možu ſaplatku dač. A dyrbjal-li tu byc̄ tón a ramna, kotsiž woprawdžiteje ſhudoby dla njebychn zylk pjenjes ſa Pomhaj Bóh ſwjeſez móhli, tón ſjew to doměřimy někak redaktorej, ſotryž ſměje někajkich ſkredtow, ſo pomha plæžiež, ujevoſtup p. a! Wſchēch dobynych ſchesczijanskich ſerbow poſk, kotsiž chzedža, ſo by ſo wózow ręč a wéra hajla a kotsiž wjetſeheho ſamóženja maja, proſheny najm ležniſho, ſo byc̄ ſu pomhali ſa wopratodže ſhudyh ſerbow naſche ſopjeńko piacziež, redaktorej ſa to pjenjes poſhewostajivši. So ſu wſchitzu tajzy ſam ežitarjo tuteho nježelskeho ſopjeńka, ſebi tola myſlimy! — Duž tak tež tu ſe ſednočenymy možami do předka, do nowego lěta! Bóh pomhaj!

Red.

Tola hody.

(Pofraczowanje.)

„Marka!“ trójzy jaſlineža to psches hodowmu jſtvičku.

„Marka! pój, naſche Bože džeczo tu je!“ Kudželina witasche a Kudžela poſhiſtaj: „Kumpodich tu je, a to hiſcheze Barlinſki! Wesch tola, ſo Barlinſki tón naſbohatschi a Kulowski tón naſhudschi!“

„Duž dobrý wjeſzor mami wſchitli a Bóh Johnui wam bohacze hody!“ ſtroni Marka a ſtroni wſchēch tſjóch po rjadu ſi ſuku, na poſledk Janu, poſhiſtaj: „A ty witaj d ř, Jano!“

Šwědomnjom ſa teho knjeſa vjele druhim tu ſlužbu wo poſala, ſo ſu ſa tym poſhiſhli, nihdze ſa nam člowěkam tak derje njeñdže, nihdze na ſwěcze njeſſm̄ tak derje ſhowani, hacž we Božim kraleſtwje, hacž pod ſchitowanjom naſcheho njeſjeſkeho knjeſa wſchēch knjeſow a Krala wſchēch kralow. Dha ſpytaj tež ty, haj ſpytaj na měſčeze tule druhu proſtu ſhwateho wótczenaſcha takle ho modlicž, tež we twojim ſchizu. Ma to móžesč ſo ſpushežecž, ſo to tež ſa tebje ſameho bjes plođa, bjes troſčta a wokſhewjenja njevoſtanje. Tebje poſběhuje a ſwjeſeli ta ſbóžna wěſtoſež, ſo myſche njeſſy — ſo ty tež učiſto ſamožesč ſa twojeho knjeſa a Boha, ſa jeho kraleſtwo, a tak tež ſa twojeho knjeſa a Boha, ſa jeho kraleſtwo, a tak tež ſa twoje prawe lepsche, a ſa to lepsche twojich bližſchich. Praj dha, — hdyž Bože kraleſtwo poſhiindže; hdyž ſu jeho poſhiindzenju k nam wſchitli ſa džewki wurunane; hdyž tón knjeſ, naſch njeſjeſki Wóz hnady a luboſež nad nami knježi a my ſo jeho kralowanju, knježenju njeſpječujemy — a wſchitzu jako jeho lube džeczi w Chrystu ſu ſmij w luboſeži ſwjasani hromadze ſiwi, — praj dha, — njeje-li to hido raj na tutej ſemi? Twoj Sbóžnik chze tež tebje k temu trjebacž, ſo by tež ty pomhal Bože kraleſtwo na ſemi twariež, roſſchérjecž, — a tak k ſbóžnoſeži pomhal ſhu-

„A ty witaj k nami, Mařka!“ wotmoliwi Jan, Maržnu mru ſapschiſejo.

Tak tam nětk wſchitzh ſchýrejo wokolo hodowneho ſchomu a blida ſteja, ſo wjeſelo na hodownymi darami, tež wožebje na Barliſkimi. Jan bě ſtarſchim ſi wulſej luboſežu pěknje na wobradžai. Do wſchego nutſ ſtaji Mařka korbik, kotrž bě na ruzi wízajo měla. Ž njeho wulkadé Kudželina Maržne hodowne dary, něcht dobre k hodam do kuchin a mužomaj zigar a tobak. Ž džakom a ſi wjeſeloni ſo to pſchijimia, bě tola na Maržnýmaj wóčkomaj wízec, ſo bu tež ſi wjeſelej wutrobu wobradžane wſcho to, ſchtož bě tam w korbiku tak pěknje je ſelewymy haložkami wupyschene ležalo. Haj, na tajke něcht ſo Mařka wulzy wüſtejſe! A njech tež jedyn dar žnadiu a malu, wón bywa cžim rjeñſhi a drohotniſhi ſa tebie, je ſi jón ruk ſuboſež pěknje pſchihotowaſa a ſi hodownymi haložlanti pſchila. Je to něcht, ſchtož ma tak někotry a tak někotra hiſcheze pſchi wuknyc! Hdež ſu hodowne dary, njech tež bohate, jenož tak na blido abo na ſaſku ſkopjene, tam hiſcheze něcht pobrachuje: hodowna ruka.

Tola tež pola Kudželiz bě rumpodich ſa Mařku něcht ſa woſtaſil, a Jan tutón dar ſtarſcheju podivoji, ſe ſtwojich pakcziſkow jedyn wjetſhi pſchijatſi wſchi. Namolwjenia wot Kudželiz ſtarſcheju, wožini pakcziſk a wuvali ſebi rjanu, wudebjeny ſashežik.

„Ssy th to ſam cžinil, Jano?“ ſo woprascha.

„Wo prěnjeho hač do požlednjeho cžafeze w požlednich dñiach!“ wotmoliwi Jan.

„Cžim bōle ſo cži džafuju! Ssy nje runje pſches tajke dar wulzy ſwjeſelis!“

Kudželiz ſtarſchej ſo ſi Mařku ſobi wjeſeſchtaſ a Jan ſam ſe wſchěni třjomi. A tak ſo tam wjeſelachu ſi džafownej, hodownej wutrobu pod ſwěžlami ſchomila.

„Mocže!“ praji nani, „dženža tak pſawje ſwježim! Njech ſo ſchonik dženža wužwěčzi!“

„Haj, wužwěčm ſwěžki dženža. Ssu to tola tak ſbožowne hody kaž ſedý předy! A, nano, mani hiſcheze tříſku ſwěžkow!“

„A ja tež, nano!“ pſchida Jan.

„Nó, nó! cžim wjazy jažnoſeze, cžim ſepe! To budža rjane, wjedžorne hodžinki pſchi ſchomiku!“

„Pſchindžes h to tež ras Mařka?“ ſo Jan woprascha.

„Haj, rad, jeſli ſo tu na puežu uježym!“

(Pſchichodnje dale.)

Zyrfej a ſtat.

Sakſke krajne konſistoriſtvo wosſewja w tuthy dñiach hiſcheze wožebite pokas na to, ſo pſches ſakon, 17. dezembra ja Sakſku wobſamkuju, ſwiedženje ſiewjenja a naſetneho poſutneho dňa njeſtaj jako zyrfwinſtej ſwiedženje wotſtronjenej; jinaj bu jenož ſakonki ſchit, fajkž jón ſwječe dny hiſcheze maja, wſath. Džen pſchihadžazeho 6. januara ſwječi ſo kaž dotal. — Njech naſch evangeliſki kerbski lud poſaže, ſo ſtwoje wulſe zyrfwinſte ſwiedženje ſwječic wě, njech bu jin tež ſekonſki ſchit rubjeny! Bože domy, poſne nutrnych ſemſcherjow, haj poſniſche hač hewak, njech ſſawnje ſa to ſwedeža.

S blifka a ſ daloka.

S nabožnym dželom „Wótcze naſch, ſiž bu w njebežach“ podawa f. archidiakonus ſv. ſklužby Dobružby we Wojerezach naſwarjaze nutrnoſeze wo Anjeſowej wulſej modlitwo. Ž tuthy chzemym wožebje tež naſchim ſtarym a khorym požlužic. Žo njeby to jenož něcht ſa jedyn džen abo thđen bylo, ale něcht ſawoſtaſaze, ſimy to tak ſrjadowali, ſo móže ſebi kóždy tute naſwarjaze naſtarwki wureſnye, — hdyž zyle ſopjenko na pſchezo uſelhova, — a ſ nich maſu knižku ſhotowicz ſa pſchezo. A tutu ma ſóždy čitar, kóžda čitarčka pſchi wſche drohveze darmo.

M. w M. ſa ſwiedžen ſſewjenja.

Sauſliwity redaktor: farař Wyrgeacž w Kožacžizach.
Cžiſchež a naſkad: ſsmolerjez knihičiſchezeňia, ſap. družtivo
ſ wobm. ruk. w Budýšchinje.

bjenym hrěſchnym cžlowjekam, dha ſpěwaj a dželai nětko, ſprawnje, ſo Bože kraſtivo pſchindže! Wótcze naſch, ... Twoja wola ſo ſtan, kaž na njebiu, tak tež na ſemi.

Mi je tak, kaž bu pſchi tutej proſtvoje naſch luby Sbóžnik wſchěch khorych, hubjenych, ſtyſknych, domapytanych ſa ruku wſal a wjedl ſobu do Gethſemane, ſo bužmy tam wot njeho ſameho wukli, takle ſo modlič, takle ſo wołacz k naſhemu ujebiſkemu Wótzu w naſhej nufy. — Dopomým ſo tola, ſo je wón, tón ſwiaty, ujeviňoſt ſam ſam takle ſo trójzy modlič, trójzy ſwojeho njebiſkeho Wótza proſyl wo to, ſo bu wón jemu k temu pomhal, ſo bu ſo zyle do wole ſwojeho Wótza podač, a tak wola jeho Wótza ſo ſtała. Hafle potom, jako běſche ſo k temu pſchebědži, ſo mola jeho njebiſkeho Wótza běſche nad jeho wolu dobyla, hafle potom cžekly wot njeho, wſchitka ſrudoba a cžehnoſeč, tak ſo wón wot ſwojeje modlitwy ſtary niz jenož hotowy požluſchnje dokonjec ſwoje ſbóžniſte dželo, ale tež hotowy a ſwolnitwy pſchecžepic ſchtožkuli jeho na tuthy puežu wužoženja wocžakuje. Kunje we tym, ſo wón ſtwoju wolu pod wolu ſwojeho Wótza podcžiſny, poſaže, ſo je wo‐prawdze Boži ſſyn, jene we wſchém ſe ſwojim njebiſkem Wótzom, jeno ſ nim tak, ſo je jeho wótzowska wola jemu wyschſe wſcheho. Cžemym li tež my woprawdze Bože

džeczi buž — a ſo woprawdze k Bohu ſubemu Anjeſej, Wótcze naſch modlieč, dha tež my to móžemy jenož tak, hdyž ſi zyle wutrobu, ſprawnje a požluſchnje ſo modlimy: twoja wola ſo ſtan, kaž na njebiu tak tež na ſemi! — — Wón, tón wſchehomózny móže ſtwoju wolu wužeſz a hdy bužu wſchitzh ludžo, haj wſchitzh cžereži ſo pſchecžimo temu ſtajili, ſpječowali a temu wobarali! Wſchak wón wſcho we ſtwoje ruzi džerži. Waſch luby Sbóžnik waſh jow wožebje wuczi ponizne, džecžaze podacze do Božeje wole, poſornu, požluſchnosc ſo jeho ſwiate pſchikasy, cžiche, doverjenjapoſne ſpuschezenje na to, ſo wſcho, ſchtož ſi jeho ruk ſožnem, ſi luboſežiweje wutroby naſchego Wótza pſchindže a po jeho ſwiatej woli ženje k ničemu druhemu, hač k naſhemu ſbožu a žohnowanju ſlužic džrbi, njech je to ſchtožkuli, hdyž jo jenož jako jeho džeczi nježemy a cžecpimy. — — Bratſje, poſtra! Njech je, ſchtožkuli ſchtož tebie boli, rudži, ſe ſtaroſežu a ſtyſkom twoju wutrobu jima, wſmi jo na měſče a wobal jo do tuteje tſeczeje proſtvoj, — a poſož jo jako twoj dženžniſchi wopor na woltar twojeje nutrnoſeče.

(Pſchichodnje dale.)